

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. května 2026 **odvolání**
a) **obžalovaného** [REDACTED], narozeného [REDACTED], b) **státního zástupce** a
c) **poškozeného Město Příbram**, IČO 00243132, proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze
dne 29. prosince 2025, číslo jednací 2T 19/2025 - 1238, a v senátě složeném z předsedy JUDr.
Tomáše Jurečka a soudců Mgr. Romana Lady a JUDr. Markéty Polanecké rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e), písmeno f) trestního řádu se
napadený rozsudek **ruší**.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje**

tak, že

obžalovaný

[REDACTED], narozený [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], t. č.
[REDACTED], okres [REDACTED],

je vinen, že

jako podnikající fyzická osoba [REDACTED], IČO [REDACTED], s místem podnikání ul. [REDACTED]
[REDACTED], prováděl jakožto zhotovitel díla prostřednictvím svých zaměstnanců stavební úpravy a
bourací práce v budově v ulici [REDACTED] č.p. [REDACTED] v [REDACTED], kdy provádění těchto prací sám řídil a
kontroloval, ač věděl, že sám není oprávněn vykonávat funkci stavbyvedoucího, kdy současně v
rozporu s § 159 odst. 1 a § 160 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění
účinném do 23.1.2023, (dále jen „stavební zákon“) pro odborné vedení uvedených prací nezajistil

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

osobu oprávněnou vykonávat funkci stavbyvedoucího, v důsledku čehož byly práce prováděny bez řádného odborného vedení, živelně a neorganizovaně a byly prováděny i tam, kde být neměly, a v rozporu s § 157 odst. 1 stavebního zákona nevedl řádně stavební a montážní deník dané stavby, přičemž věděl, že při pracích postupuje podle neúplné projektové dokumentace, z níž byla vyňata stavebně konstrukční část, že v rozporu s § 3 písm. b) a bodem XII Přílohy č. 3 nařízení vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích, nezajistil pro zaměstnance a další zúčastněné osoby zpracování závazného technologického postupu týkajícího se odstraňování částí rekonstruované stavby, a že v rozporu s § 103 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, řádně nezajistil dostatečné proškolení zaměstnanců k bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, a dále že v rozporu s § 102 odst. 4 zákoníku práce nevedl dokumentaci o posouzení a určení rizik a stanovených opatřeních k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na dané stavbě, kdy v důsledku vědomého porušení výše uvedených zákonných povinností obžalovaný zcela neodborně řídil provádění prací na předmětné stavbě a umožnil živelně provádění bouracích prací, byť si jako osoba dlouhodobě podnikající ve stavebnictví musel být vědom toho, že provádění stavebních a bouracích prací za takových podmínek je mimořádně riskantní a že osoby pracující na stavbě jsou tím reálně ohroženy na zdraví a životě, a to tím spíše, že si byl vědom celkové zchátralosti rekonstruované budovy, kdy v důsledku toho dne 29. 10. 2022 přibližně v 11:30 hodin došlo k destruktivnímu poškození a náhlému propadu střešní konstrukce a následně i dvou podlažních pater, a přímému ohrožení života a zdraví nejméně osmi osob přítomných v daný den na stavbě, kdy dělník [REDACTED], který na stavbě pro obžalovaného prováděl pracovní činnost, byl částečně zavalen stavební sutí a utrpěl tak [REDACTED], v důsledku čehož u poškozeného mohou nastávat občasná [REDACTED], kdy [REDACTED] musel být hospitalizován, přičemž jeho léčení trvalo od [REDACTED] do [REDACTED], čímž byl poškozený významně omezen v obvyklém způsobu života po dobu delší 6 týdnů, zejména nošením znehybnujících zdravotních pomůcek (ortéz), což spočívalo v omezené hybnosti levé horní a pravé dolní končetiny, na kterou s plnou vahou směl začít došlapovat až 25. 1. 2023,

tedy

jednak úmyslně způsobil obecné nebezpečí tím, že vydal lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví tím, že se dopustil nebezpečného jednání,

jednak jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví,

čímž spáchal

jednak zločin obecné ohrožení podle § 272 odstavec 1 trestního zákoníku,

jednak zvlášť závažný zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 145 odstavec 1 trestního zákoníku, § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu **odnětí svobody v trvání 3 (tři) roky.**

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **5 (pět) let.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

Podle § 82 odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **povinnost**, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení **podle svých sil uhradil škodu**, kterou trestnými činy způsobil.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu přípravných, dokončovacích stavebních prací, specializované stavební činnosti, provádění staveb, jejich změn a odstraňování **v trvání 6 (šest) roků**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** poškozené VŠEOBECNÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA ČESKÉ REPUBLIKY, IČO 41197518, se sídlem Orlická 2020/4, Vinohrady, 13000 Praha 3, majetkovou škodu ve výši **66 873 Kč**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** poškozenému Město Příbram, IČO 00243132, se sídlem Tyršova 108, Příbram I, 26101 Příbram, majetkovou škodu ve výši **644 779,59 Kč**.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozená společnost LDM Group – Hailova s. r. o., IČO 08916586, se sídlem Na Flusárně 168, Příbram III, 26101 Příbram, **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

- Okresní soud napadeným rozsudkem uznal obžalovaného vinným přečinem obecné ohrožení podle § 273 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem těžké ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl odsouzen podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců. Podle § 81 odst. 1, 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 40 (čtyřiceti) měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil uhradil způsobenou škodu. Podle § 67 odst. 2 písm. a), § 68 odst. 2 tr. zákoníku byl obžalovaný dále odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 200 (dvou set) denních sazeb po 1 000 (jeden tisíc) Kč, celkem 200 000 (dvě stě tisíc) Kč. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl rovněž odsouzen k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu přípravných, dokončovacích stavebních prací, specializované stavební činnosti, provádění staveb, jejich změn a odstraňování v trvání 6 (šesti) roků. V adhezním řízení byla obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost nahradit poškozené VZP ČR, IČO 41197518, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3 částku ve výši 66 873 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byly poškozená společnost LDM Group – Hailova s. r. o., IČO 08916586, se sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram a poškozené Město Příbram, se sídlem Příbram I, Tyršova 108, zastoupené zmocněncem [REDAKCE], odkázání se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
- Uvedených přečinů se obžalovaný podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že jako podnikající fyzická osoba [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], s místem podnikání ul. [REDAKCE], prováděl jakožto zhotovitel díla prostřednictvím svých zaměstnanců stavební úpravy a bourací práce v budově v ulici [REDAKCE] č.p. [REDAKCE] v [REDAKCE], kdy provádění těchto prací sám řídil a kontroloval, ač věděl, že sám není oprávněn vykonávat funkci stavbyvedoucího, kdy současně v rozporu s § 159 odst. 1 a § 160 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 23.1.2023, (dále jen „stavební zákon“) pro odborné vedení uvedených prací nezajistil osobu oprávněnou vykonávat funkci stavbyvedoucího, v důsledku čehož byly práce prováděny bez řádného odborného vedení, živelně a neorganizovaně a byly prováděny i tam, kde být

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

neměly, a v rozporu s § 157 odst. 1 stavebního zákona nevedl řádně stavební a montážní deník dané stavby, přičemž věděl, že při pracích postupuje podle neúplné projektové dokumentace, z níž byla vyňata stavebně konstrukční část, že v rozporu s § 3 písm. b) a bodem XII Přílohy č. 3 nařízení vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích, nezajistil pro zaměstnance a další zúčastněné osoby zpracování závazného technologického postupu týkajícího se odstraňování částí rekonstruované stavby, a že v rozporu s § 103 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, řádně nezajistil dostatečné proškolení zaměstnanců k bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, a dále že v rozporu s § 102 odst. 4 zákoníku práce nevedl dokumentaci o posouzení a určení rizik a stanovených opatřeních k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na dané stavbě, kdy v důsledku vědomého porušení výše uvedených zákonných povinností obžalovaný zcela neodborně řídil provádění prací na předmětné stavbě a umožnil živelné provádění bouracích prací, byť si jako osoba dlouhodobě podnikající ve stavebnictví musel být vědom toho, že provádění stavebních a bouracích prací za takových podmínek je mimořádně riskantní a že osoby pracující na stavbě jsou tím reálně ohroženy na zdraví a životě, a to tím spíše, že si byl vědom celkové zchátralosti rekonstruované budovy, kdy v důsledku toho dne 29.10.2022 přibližně v 11:30 hodin došlo k destruktivnímu poškození a náhlému propadu střešní konstrukce a následně i dvou podlažních pater, a přímému ohrožení života a zdraví nejméně osmi osob přítomných v daný den na stavbě, kdy dělník [REDACTED], který na stavbě pro obžalovaného prováděl pracovní činnost, byl částečně zavalen stavební sutí a utrpěl tak [REDACTED], v důsledku čehož u poškozeného mohou nastávat občasná [REDACTED], kdy [REDACTED] musel být hospitalizován, přičemž jeho léčení trvalo od [REDACTED] do [REDACTED], čímž byl poškozený významně omezen v obvyklém způsobu života po dobu delší 6 týdnů, zejména nošením znehybnujících zdravotních pomůcek (ortéz), což spočívalo v omezené hybnosti levé horní a pravé dolní končetiny, na kterou s plnou vahou směl začít došlapovat až 25.1.2023.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce písemně včasné odvolání, zaměřené proti všem jeho výrokům. Včasné odvolání podali též státní zástupce v neprospěch obžalovaného, zaměřené proti výroku o vině a poškozený Město Příbram, a to proti výroku, jímž byl odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Obžalovaný vznesl námitky již proti průběhu řízení. Rozporuje zejména použitelnost znaleckého posudku, který podle něj obsahuje právní hodnocení, k němuž znalec není oprávněn, a je zatížen řadou věcných i formálních vad. Posudek podle obžalovaného vychází z domněnek, je vnitřně rozporný a znalec navíc podle něj opakovaně překročil meze své odbornosti, když hodnotil právní otázky a vyjadřoval se k vině. Dále namítl, že okresní soud neprovedl navržené důkazy, zejména rekognici osoby stavebního dozoru a opakovaný výslech znalce [REDACTED], čímž bylo podle jeho názoru porušeno právo na obhajobu a zásada spravedlivého procesu.
5. Dále namítl, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností a provedené důkazy nepostačují k závěru o jeho vině. Obžalovaný namítá, že rozhodnutí okresního soudu stojí převážně na nepřímých důkazech a na domněnkách, a nikoli na jednoznačných skutkových zjištěních. Současně poukazuje na srovnatelný případ projednávaný jiným soudem, kde za obdobných skutkových okolností nebyla trestní odpovědnost stavebníků dovozena, zejména s ohledem na existenci pravomocného stavebního povolení a schválené projektové dokumentace, na které bylo možno spoléhat. Podle obžalovaného tak v jeho věci došlo k porušení principu rovnosti a právní jistoty.
6. Další zásadní námitka směřuje proti hodnocení důkazů. Obžalovaný tvrdí, že orgány činné v trestním řízení založily jeho odpovědnost fakticky na nepřípustné objektivní odpovědnosti, aniž

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

by byl prokázán konkrétní zásah či porušení právní povinnosti. Není podle něj jasné, jaká konkrétní ustanovení měla být porušena a jakým způsobem. V oblasti bezpečnosti práce zdůrazňuje, že zaměstnanci byli prokazatelně proškoleni, což potvrzují svědecké výpovědi i další důkazy, přičemž neexistuje zákonná úprava určující délku školení ani povinnost jeho konkrétní formy. Rovněž nebyla prokázána příčinná souvislost mezi údajnými nedostatky školení a vzniklým následkem.

7. Obžalovaný dále rozporuje závěry o svém zavinění. Zdůrazňuje, že stavba byla realizována na základě pravomocného stavebního povolení a schválené projektové dokumentace, přičemž nebyly zjevné žádné známky nestability. Neměl tedy důvod ani povinnost přezkoumávat správnost těchto veřejnoprávních aktů, a jednal v důvěře v jejich zákonnost. V tomto směru poukazuje na princip presumpce správnosti správních rozhodnutí i na možnost právního omylu, který by vylučoval jeho trestní odpovědnost.
8. Významná část odvolání se věnuje otázce příčinné souvislosti. Podle obžalovaného okresní soud vůbec nezkoumal podíl dalších subjektů, zejména projektanta, stavebního úřadu a stavebního dozoru, jejichž pochybení mohlo být rozhodující příčinou následku. Soud prvního stupně sice tato pochybení připustil, avšak bez další analýzy přičetl rozhodující odpovědnost výlučně obžalovanému, což je podle něj v extrémním nesouladu se zjištěným skutkovým stavem.
9. Odvolání dále napadá uložený trest, který je podle obžalovaného nepřiměřený a nedostatečně odůvodněný. Kritizuje zejména výši peněžitého trestu a délku zákazu činnosti, která má zásadní dopad na jeho profesní i osobní život a znemožňuje mu splnit povinnost náhrady škody. Okresní soud podle něj nezohlednil jeho dosavadní bezúhonnost ani skutečnost, že podnikání ve stavebnictví je jeho jediným zdrojem obživy.
10. Obžalovaný rovněž poukazuje na nepřezkoumatelnost rozsudku. Tvrdí, že okresní soud dostatečně nevysvětlil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak hodnotil rozporné důkazy. V napadeném rozsudku se podle něj objevují i věcné chyby, nepřesnosti v právní kvalifikaci, a dokonce rozpory v samotném odůvodnění. Tyto nedostatky podle něj znemožňují řádný přezkum rozhodnutí a představují porušení jeho práva na spravedlivý proces.
11. Obžalovaný poté uzavřel, že jeho vina nebyla prokázána bez důvodných pochybností, skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn a řízení je zatíženo řadou závažných procesních i hmotněprávních vad. Soud prvního stupně podle něj nerespektoval základní zásady trestního řízení, zejména zásadu presumpce nevinu a zásadu in dubio pro reo, a své rozhodnutí opřel o nedostatečné a nesprávně hodnocené důkazy.
12. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně aby sám ve věci rozhodl a zprostil jej obžaloby, neboť skutek není trestným činem.
13. Státní zástupce se neztotožňuje se závěrem okresního soudu o právní kvalifikaci skutku a má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení.
14. Rekapituloval obsah podané obžaloby, výrok napadeného rozsudku a uvedl, že závěr okresního soudu považuje za nesprávný, neboť podle jeho názoru neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu ani povaze jednání obžalovaného.
15. Podle státního zástupce nelze jednání obžalovaného posuzovat pouze jako nedbalostní, neboť z okolností případu plyne, že obžalovaný jednal přinejmenším v nepřímém úmyslu. Zdůrazňuje, že obžalovaný byl osobou dlouhodobě podnikající ve stavebnictví, a tedy profesionálem, který si musel být vědom rizik spojených s prováděním stavebních a bouracích prací. Přesto měl vědomě postupovat způsobem, který tato rizika výrazně zvyšoval a vystavoval pracovníky na stavbě reálnému ohrožení života a zdraví.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

16. Státní zástupce zejména poukazuje na to, že obžalovaný měl provádět stavební a demoliční práce v objektu, jehož technický stav byl zjevně nevyhovující, a tudíž musel být srovnán s možností vzniku závažného následku, postupoval bez potřebných oprávnění a využíval neúplnou projektovou dokumentaci, ze které chyběla zásadní stavebně konstrukční část. Takový postup podle státního zástupce nelze hodnotit jako pouhé pochybení či nedbalost, ale jako vědomé jednání, které zahrnovalo akceptaci rizika vzniku škodlivého následku.
17. Dále státní zástupce zdůrazňuje, že nebylo možné považovat jednání obžalovaného pouze za tolerování živelně probíhajících prací, ale že šlo o aktivní a vědomé porušování povinností vyplývajících z právních předpisů upravujících stavební činnost. Tato porušení jsou podle něj natolik závažná, že odůvodňují závěr o úmyslné formě zavinění. V této souvislosti přikládá zásadní význam profesní zkušenosti obžalovaného, která podle něj vylučuje, aby si nebyl vědom následků svého jednání.
18. Z uvedených důvodů státní zástupce dospívá v podaném odvolání k závěru, že soud prvního stupně nesprávně aplikoval trestní zákon, když jednání obžalovaného kvalifikoval jako nedbalostní přečiny namísto úmyslných zločinů, a tím porušil hmotné právo. Podle jeho názoru skutkové okolnosti případu odůvodňují přísnější právní kvalifikaci odpovídající původní obžalobě, a tedy i přísnější posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného. Proto uzavírá, že je nezbytné napadený rozsudek v části výroku o vině zrušit a znovu rozhodnout o právní kvalifikaci skutku.
19. Závěrem pak navrhl, aby odvolací soud zrušil výrok o vině napadeného rozsudku a ve věci sám rozhodl.
20. Poškozený Město Příbram napadá výlučně výrok, jímž byl se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť s postupem soudu prvního stupně nesouhlasí a má za to, že byly splněny všechny podmínky pro rozhodnutí o jeho nároku již v rámci trestního řízení.
21. Konstatoval, že v důsledku jednání obžalovaného došlo k pádu budovy v ulici [REDAKCE] v [REDAKCE], následkem čehož byla uzavřena dotčená komunikace, což vedlo k nutnosti odklonit městskou hromadnou dopravu na objízdnou trasu. Poškozený tvrdí, že právě v důsledku tohoto opatření mu vznikla majetková škoda spočívající ve zvýšených nákladech na dopravní obslužnost, které byl nucen hradit dopravci.
22. Dále uvedl, že se v průběhu trestního řízení řádně připojil se svým nárokem na náhradu škody ve výši 644 779,59 Kč a tento nárok odůvodnil i doložil příslušnými důkazy. Tvrdí, že mezi jednáním obžalovaného a vznikem škody existuje přímá příčinná souvislost, neboť nebýt pádu budovy, nedošlo by k uzavření komunikace ani ke zvýšeným nákladům na dopravu. Podle jeho názoru je tedy odpovědnost obžalovaného za vzniklou škodu jednoznačně dána.
23. Poškozený zásadně nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že jeho nárok nelze v adhezním řízení projednat, a že jej proto odkázal na civilní řízení. Argumentaci okresního soudu označuje za nedostatečnou a nepřesvědčivou, neboť bez konkrétního odůvodnění dovedl spoluzavinění poškozeného, když poukazoval na údajná pochybení stavebního úřadu při vydání stavebního povolení, aniž by specifikoval, jaká konkrétní právní ustanovení měla být porušena.
24. Poškozený naopak tvrdí, že stavební povolení bylo vydáno v souladu se zákonem a že nelze konstatovat porušení jakýchkoli právních povinností ze strany stavebního úřadu. Nad rámec toho zdůrazňuje, že i kdyby k určitému pochybení došlo, nelze je přičítat k tíži samotnému městu jako územnímu samosprávnému celku, neboť stavební úřad vykonává státní správu v přenesené působnosti. Poškozený tedy nemá právní nástroje, jak jeho činnost ovlivnit, a za jeho rozhodování nenese odpovědnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

25. V této souvislosti poškozený odmítá závěr okresního soudu, že by se podílel na vzniku škody nebo že by umožnil zahájení stavebních prací vedoucích k následku. Podle jeho názoru nelze jeho roli jakkoliv spojovat s jednáním obžalovaného, který je plně odpovědný za způsob provádění stavebních prací a za dodržování právních předpisů. Poškozený dále zdůrazňuje, že nemohl ovlivnit ani živelný a neorganizovaný způsob provádění prací na stavbě, který byl příčinou pádu budovy.
26. Poškozený rovněž rozporuje závěr okresního soudu, že jeho nárok je natolik složitý, že přesahuje rámec adhezního řízení. Namítá, že výši škody řádně doložil konkrétními podklady, zejména smlouvou o veřejných službách v přepravě cestujících a výpočtem vycházejícím z počtu kilometrů najetých navíc při objížďce. Podle tohoto výpočtu činí škoda částku 644 779,59 Kč, přičemž všechny relevantní důkazy byly soudu předloženy a jsou součástí spisu.
27. Poškozený zdůrazňuje, že za této situace nic nebránilo soudu prvního stupně, aby o jeho nároku rozhodl v rámci trestního řízení. Naopak by to bylo v souladu se zásadou procesní ekonomie, neboť odkaz na civilní řízení vede k dalším nákladům a zbytečnému prodloužení sporu. Má za to, že okresní soud měl dostatečné skutkové i právní podklady k tomu, aby nárok přiznal, a že jeho postup představuje nepřiměřené omezení jeho práv.
28. Poškozený uzavírá, že svůj nárok na náhradu škody uplatnil řádně a včas, že jej dostatečně prokázal, a že se nepodílel na vzniku škody ani na jejím rozsahu. Proto považuje rozhodnutí okresního soudu o odkázání na civilní řízení za nesprávné a neodůvodněné.
29. Závěrem poškozený navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v části týkající se náhrady škody zrušil a aby sám rozhodl tak, že obžalovanému uloží povinnost nahradit poškozenému škodu ve výši 644 779,59 Kč.
30. Krajský soud podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce a poškozeného jsou zcela důvodná, odvolání obžalovaného je důvodné jen částečně.
31. V prvé řadě krajský soud k námitkám obžalovaného může uvést, že povinnost hodnocení důkazů přísluší zásadně soudu prvního stupně, jehož postup ve smyslu § 254 tr. řádu přezkoumává odvolací soud (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, nebo ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94). Hodnocení provedených důkazů, které obžalovaný podaným odvoláním mj. napadá, je tedy právem okresního soudu a odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout za situace, kdy procesní soud jím provedené důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2022 pod č. j. 7 Tdo 850/2022-2531 jsou předmětem přezkumu odvolacího soudu jak hodnocení důkazů, tak skutková zjištění soudu prvního stupně, což vyplývá mimo jiné z § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu a o vázanosti hodnocením důkazů soudem prvního stupně hovoří ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu až v souvislosti se změnou nebo doplněním skutkových zjištění. Tato vázanost se tedy vztahuje na omezený okruh případů, v nichž odvolací soud sám rozhoduje ve věci rozsudkem (§ 259 odst. 3 tr. řádu), tj. nevrací věc podle § 259 odst. 1 tr. řádu. Ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu se tak uplatní až po zrušení rozsudku soudu prvního stupně z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu, tedy až poté, co odvolací soud přezkoumá hodnocení důkazů soudem prvního stupně a shledá je vadným, ovšem jen pokud pak sám ve věci rozhoduje, jak je tomu v přezkoumávané věci.
32. Podle zjištění krajského soudu provedl okresní soud v opakovaně odročovaném hlavním líčení zákonným způsobem dokazování, které vedlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Tato zjištění platí pro závěr okresního soudu o prokázání skutku, pro který bylo řádně zahájeno trestní stíhání obžalovaného,

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

a pro který byla státním zástupcem podána obžaloba. Okresní soud totiž všechny provedené důkazy ve vztahu ke skutkovým zjištěním správně a logicky vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu. V tomto směru tedy krajský soud v postupu soudu okresního nezjistil žádné pochybení, neboť byly dodrženy zásady uvedené v ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, a jestliže okresní soud dospěl tímto postupem ke shora uvedeným skutkovým závěrům, lze je akceptovat.

33. Nebyly tedy vyslyšeny odvolací námitky obžalovaného stran formálního pochybení okresního soudu při provádění dokazování, zejména pokud sporoval důkaz znaleckým zkoumáním slyšeného znalce [REDAKCE], neboť tento znalec podal formálně správný znalecký posudek, k jehož obsahu byl okresním soudem v hlavním líčení vyslechnut a obžalovaný i jeho obhájce měli možnost se dokazování účastnit, klást vyslychanému znalci otázky a obžalovaný měl možnost se k tomuto důkazu poté vyjádřit. Ostatně z obsahu podaného odvolání obžalovaného vyplývá, že ten se na jedné straně dovolává správnosti závěrů tohoto znalce, a to v bodech 24. a 25., aby pak v bodech 70. a následujících namítl procesní nepoužitelnost tohoto důkazu. I proto nemohou jeho odvolací námitky obstát, neboť obžalovaný, a to nejen v této části odvolání, selektivně vyjímá okolnosti konvenující jeho představě o výsledku řízení a ostatní dílem pomíjí, dílem interpretuje v rozporu s jejich obsahem a hodnotí je pouze izolovaně, aniž by vzal v potaz jejich celkový souhrn.
34. Proto okresní soud nepochybil, pokud nevyhověl návrhům obžalovaného na doplnění dokazování a toto své rozhodnutí poté vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku (bod 24. odůvodnění).
35. K tomu odvolací soud poznamenává, že ani podle judikatury Ústavního soudu (viz např. nález ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 152/05) není soud v zásadě povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu. Právu obviněného navrhnout důkazy, jejichž provedení v rámci své obhajoby považuje za potřebné, odpovídá povinnost soudu nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v řadě svých nálezů (např. ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02, či ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a požadavky, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
36. Tyto dvě poslední podmínky byly ve věci obžalovaného splněny. Nejen že okresní soud znalce, jehož doplňující výslech obžalovaný navrhl, vyslechl a nebyl tedy dán žádný důvod tento důkaz opakovat, a to ani v odvolacím řízení, a to i proto, že obžalovaný prostřednictvím obhájce uvedl, že nemá návrhy na doplnění dokazování poté, co krajský soud provedl listinný důkaz opisem rejstříku trestů obžalovaného, ale nebylo nutno a ani možno provést rekognici (§ 104b tr. řádu), jak okresnímu soudu navrhl obžalovaný, který jí prostřednictvím obhájce prakticky sám provedl, aby se pak takového důkazu domáhal v řízení před soudem. Vypovídací hodnota takového důkazu je totiž nulová, neboť z legální definice ustanovení § 104b tr. řádu zcela jednoznačně vyplývá, že rekognici v trestním řízení provádí orgán činný v trestním řízení, tedy zpravidla policejní orgán v přípravném řízení, případně státní zástupce, pokud úkon provádí sám a v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

před soudem by rekognici mohl výjimečně provést i soud, pokud by ji bylo třeba zopakovat nebo doplnit dokazování. Dále z povahy a ze způsobu provádění tohoto úkonu vyplývá, že rekognice je specifickou formou výslechu podezřelého, obviněného nebo svědka a jejím smyslem je, aby poznávající osoba znovu poznala konkrétní osobu nebo věc, jejíž ztotožnění je důkazně relevantní, přičemž vzhledem k povaze rekognice samotné jde v podstatě o neopakovatelný procesní úkon (např. rozsudek Nejvyššího soudu z 20. 6. 1989 sp. zn. 5 Tz 8/89). Rekognice je tedy zvláštní formou výslechu, proto pro její provedení platí obecná ustanovení o výpovědi obviněného a svědka. Učiní-li tedy tento úkon strana řízení samotná, zde obžalovaný, není možno jej považovat za řádný procesní úkon, čímž je i z tohoto důvodu jeho další provádění v trestním řízení zmařeno.

37. Dále je nutno uvést, že ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu nestanoví žádná pravidla, jak pro míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, tak stanoví relativní váhu určitých typů či druhů jednotlivých důkazů. Soud totiž v každé fázi řízení zvažuje, které důkazy je třeba provést, případně zda a nakolik se jeví být nezbytným dosavadní stav dokazování doplnit. S přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů tedy usuzuje, nakolik se jeví např. návrhy stran na doplnění dokazování důvodnými a které mají naopak z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen okrajový, nepodstatný význam. Shromážděné důkazy potom hodnotí podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu. Rozhodování o rozsahu dokazování tak spadá do jeho výlučné kompetence. Procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také – pokud návrhu na jejich provedení nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v rámci přezkumu dodržení principů a zásad spravedlivého procesu v řízení před obecnými soudy opakovaně zdůraznil, že právo na spravedlivý proces, zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze („Samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces, ale teprve takové porušení objektivních procesních pravidel, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu.“) [srov. např. náleze ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I. ÚS 566/07 (N 176/54 SbNU 209), či náleze ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1796/11 (N 178/63 SbNU 69)]. V tomto ohledu lze tedy konstatovat, že nikoliv každé nedostatky v průběhu procesu dokazování v podobě „opomenutí“ či nedostatečné vypořádání se s důkazními návrhy účastníků řízení ze strany obecných soudů dosahují ústavněprávní intenzity, odůvodňující kasační zásah ze strany Nejvyššího či Ústavního soudu, obzvláště pokud se lze v praxi setkat i s důkazními návrhy účastníků řízení, které nemají k projednávání věci žádnou relevanci, nemohou vést k objasnění skutečností a otázek podstatných pro dané řízení, resp. mohou být dokonce i výrazem „zdržovací“ procesní taktiky (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 1738/16) – viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 3 Tdo 759/2020-5507.
38. Ostatně právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obžalovaného (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04). Uvedeným právem je rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy. Krajský soud však v daném případě neshledal žádný důvod k zásahu do skutkových zjištění učiněných okresním soudem, a to při plném respektování práva obžalovaného na spravedlivý proces ve smyslu relevantní judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu, který v nyní projednáváné věci rozhodně nebyl porušen. (K tomu srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 125/04, náleze Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 11 Tdo 1453/2014).

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

39. Z odvodnění rozsudku okresního soudu totiž vyplývá, proč neuvěřil obhajobě obžalovaného a zjistil skutkový stav věci podrobně popsany ve výroku o vině. Odvolací soud tedy shledal, že z odůvodnění odsuzujícího rozsudku vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením na straně jedné a učiněnými skutkovými zjištěními na straně druhé.
40. K uvedenému nutno rovněž dodat, že pokud okresní soud po vyhodnocení důkazní situace dospěl k závěru, že jedna ze skupin důkazů je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny ani podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“ (in dubio pro reo), neboť okresní soud tyto pochybnosti neměl (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. II. ÚS 3068/17).
41. Z obsahu předloženého spisového materiálu krajský soud zjistil, že se okresní soud náležitě vypořádal s obhajobou obžalovaného a právem jí posoudil jako nevěrohodnou, pokud ten opakovaně odmítl vinu stíhanou trestnou činností, neboť nejen že jeho vlastní tvrzení jsou rozporná se skutečností, kdy obžalovaný např. tvrdil, že se žádné bourací práce nedělaly, ačkoli v uvedený den objektivně došlo ke zřícení stavby, ale své skutkové závěry správně vystavěl na výpovědi poškozeného [REDAKCE], svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], na které navázal zjištění z důkazů znaleckým posudkem z oboru diagnostiky, poruchy a poruchy technologií pozemních staveb, z oboru bezpečnosti, ochrany a zdraví při práci a požární ochrana, odpovědi bezpečnost staveb a z oboru zdravotnictví, odpovědi soudní lékařství, dále z listinných důkazů v podobě protokolu o ohledání místa činu s fotodokumentací, stavebního deníku a stavební dokumentace, zprávy a vyjádření statika, smlouvy o dílo, předávacího protokolu, dohody o provedení práce a pracovní činnosti, dokladů o školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, sdělení školitele, faktura o provedeném školení, výpis z živnostenského rejstříku, sdělení České komory autorizovaných inženýrů a techniků, mandátní smlouvy, zprávy o zásahu, rozhodnutí Stavebního úřadu, projektové dokumentace, zpráv inspekce práce a důkazů k osobě samotného obžalovaného.
42. K obsahu odvolání obžalovaného, který mj. sporuje způsob hodnocení důkazů okresním soudem, vedoucí k přijatým skutkovým závěrům tedy krajský soud uvádí, že jde o pouhé opakování obhajoby, s níž se ovšem okresní soud vypořádal způsobem nevzbuzujícím pochybnost a je tak možno odkázat zejména na jeho vlastní vyjádření nejen před okresním soudem, z něhož je možno dovodit, že si je ve vztahu ke skutku popsanému ve výrokové části napadeného rozsudku nesporně vědom svého protiprávního jednání, neboť sám uvedl, že stavbu řídil on a v jeho nepřítomnosti [REDAKCE] byl stavbyvedoucím a je si vědom toho, že oprávnění stavbyvedoucího nemá, a proto si najal svědka [REDAKCE], se kterým byl domluvený, že mu stavby „kryje“. Již toto vyjádření zcela jednoznačně potvrzuje závěr okresního soudu o tom, že obžalovaný jednal vědomě způsobem prezentovaným okresním soudem v popisu skutku napadeného rozsudku, stejně jako to, že se obžalovaný snaží přenést vinu na jiné, ať již jde o svědka [REDAKCE], či o stavební úřad.
43. Ani námitka obžalovaného o tom, že není dána příčinná souvislost jeho jednání se způsobeným následkem nemohla obstát. V provedeném dokazování totiž bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že to bylo právě jednání obžalovaného, které bylo příčinou kolapsu stavby a způsobení závažných zranění poškozeného [REDAKCE]. K tomu pak krajský soud ve shodě s ustálenou judikaturou uvádí, že následek je zpravidla výsledkem několika příčin, přičemž příčinou následku je každé jednání, bez kterého by následek nenastal. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, která spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo. Příčinná souvislost by se přerušila jen tehdy, kdyby nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která způsobila následek bez

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

ohledu na jednání pachatele. Příčinná souvislost mezi jednáním obviněného a následkem by se tedy přerušila, pokud by k danému následku došlo bez ohledu na jednání obviněného, tedy výlučně v důsledku jiné okolnosti (srov. rozhodnutí publikované pod č. 37/1975 Sb. rozh. tr.). Příčinou je totiž každý jev, bez něhož by jiný jev nenastal, resp. nenastal způsobem, jakým nastal (co do rozsahu poruchy či ohrožení, místa, času apod.). Jednání pachatele, i když je jen jedním článkem řetězu příčin, které způsobily následek, je příčinou následku i tehdy, pokud by následek nenastal bez dalšího jednání třetí osoby (srov. rozhodnutí publikované pod č. 72/1971 Sb. rozh. tr.). Každé jednání, bez kterého by následek nenastal, není stejně důležitou příčinou následku (zásada gradace příčinné souvislosti); důležité je, aby jednání pachatele bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou – viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 7 Tdo 1176/2004. Všechny tyto okolnosti však byly v přezkoumávané věci splněny a věci obžalovaného tak zcela odpovídají.

44. Zcela odmítnout bylo třeba argument obžalovaného o tom, že v jiné věci, řešící obdobnou trestnou činnost, rozhodl soud o zproštění obžalovaných se závěrem, že žalovaný skutek není trestným činem. Kontinentální systém práva totiž není systémem precedenčním, soud takovýmto rozhodnutím rozhodně není při posouzení viny vázán a je třeba trvat na tom, že každou trestní věc je třeba posuzovat individuálně. Soud smí podle § 2 odst. 12 tr. řádu, v němž je vyjádřena zásada bezprostřednosti, při rozhodování v hlavním líčení, jakož i ve veřejném, vazebním a neveřejném zasedání přihlídnout jen k těm důkazům, které byly při tomto jednání provedeny, přičemž o vázanosti právním názorem hovoří zákon toliko v § 264 odst. 1 tr. řádu tak, že soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud. Proto nelze přijmout argument obžalovaného, že jeho projednávaný skutek není trestným činem jen proto, že v jiné trestní věci bylo rozhodnuto takovýmto způsobem.
45. Z uvedeného lze dovodit, že odvolací soud mohl sám rozhodnout ve věci rozsudkem, neboť nové rozhodnutí mohl učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn, přičemž v neprospěch obžalovaného mohl odvolací soud změnit napadený rozsudek na podkladě odvolání státního zástupce, jež bylo podáno v neprospěch obžalovaného a v rámci adhezního řízení ve výroku o náhradě škody na podkladě odvolání poškozeného, který uplatnil nárok na náhradu škody (§ 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu).
46. Krajský soud se totiž ztotožnil s námitkami státního zástupce, pokud namítl nesprávné právní hodnocení zjištěného skutkového děje.
47. Jak již bylo konstatováno shora, okresní soud dospěl k závěru, že obžalovaný krom jiného sám řídil a kontroloval provádění stavebních úprav a bourací práce, ač věděl, že sám není oprávněn vykonávat funkci stavbyvedoucího, nezajistil osobu oprávněnou vykonávat funkci stavbyvedoucího, v důsledku čehož byly práce prováděny bez řádného odborného vedení, živelně a neorganizovaně a byly prováděny i tam, kde být neměly, nevedl řádně stavební a montážní deník dané stavby, přičemž věděl, že při pracích postupuje podle neúplné projektové dokumentace, nezajistil pro zaměstnance a další zúčastněné osoby zpracování závazného technologického postupu týkajícího se odstraňování částí rekonstruované stavby, řádně nezajistil dostatečné proškolení zaměstnanců k bezpečnosti a ochraně zdraví při práci a nevedl dokumentaci o posouzení a určení rizik a stanovených opatřeních k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na dané stavbě, kdy v důsledku vědomého porušení okresním soudem uvedených zákonných povinností obžalovaný zcela neodborně řídil provádění prací na předmětné stavbě a umožnil živelné provádění bouracích prací, byť si jako osoba dlouhodobě podnikající ve stavebnictví musel být vědom toho, že provádění stavebních a bouracích prací za takových podmínek je mimořádně riskantní a že osoby pracující na stavbě jsou tím reálně ohroženy na zdraví a životě a současně si byl vědom celkové zchátralosti rekonstruované budovy, aby poté v důsledku těchto vědomých pochybení obžalovaného došlo dne 29. 10. 2022 přibližně

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

v 11:30 hodin k destruktivnímu poškození a náhlému propadu střešní konstrukce a následně i dvou podlažních pater předmětné nemovitosti, a přímému ohrožení života a zdraví nejméně osmi osob přítomných v daný den na stavbě, kdy poškozený [REDAKCE], který na stavbě pro obžalovaného prováděl pracovní činnost, byl částečně zavalen stavební sutí a utrpěl okresním soudem popsaná zranění, aniž by však do tohoto skutkového děje zapracoval zjištění o údajném spoluzavinění stavebního úřadu, na základě nichž vystavěl nutno říci nesprávné přesvědčení o nedbalostním zavinění obžalovaného.

48. Shora popsané okolnosti o povědomí obžalovaného o porušení jeho povinností totiž zcela jednoznačně prokazují nejméně nepřímý úmysl obžalovaného ke spáchání stíhaných trestných činů. Podle § 15 odst. 1, písm. b), odst. 2 tr. zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Srozuměním se rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. K tomu krajský soud zdůrazňuje, srozumění pachatele u nepřímého úmyslu vyjadřuje aktivní volní vztah pachatele ke způsobení následku relevantního pro trestní právo, čímž je míněna vůle, jež se projevila navenek, tj. chováním pachatele. Podle trestněprávní nauky je problematika nepřímého úmyslu vysvětlována tak, že způsobení následku není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem (přímo ho nechce), neboť pachatel svým záměrem sleduje cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak i cílem nezávadným. Přitom je však pachatel vždy srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo, avšak tento následek je nechtěným, pouze vedlejším následkem jednání pachatele, s kterým je však srozuměn. Na takové srozumění lze usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný, a to ať už by šlo o jeho vlastní zásah nebo o zásah někoho jiného (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. 6 Tdo 49/2008). Proto je při shora popsaných skutkových zjištěních nesprávný názor okresního soudu, že obžalovaný jednal nedbalostně, byť by i šlo o nedbalost vědomou, a proto nezbylo než k odvolání státního zástupce, podaného v neprospěch obžalovaného, do výroku o vině napadeného rozsudku zasáhnout.
49. Krajskému soudu tedy nezbylo než zrušit napadený rozsudek pro vady rozsudku, zejména pro proto, že se okresní soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, v přezkoumávané části rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona, v důsledku toho je uložený trest v přezkoumávané části rozsudku nepřiměřený a současně bylo zjištěno, že rozhodnutí o uplatněném nároku poškozeného je v přezkoumávané části rozsudku nesprávné, jak bude rozvedeno níže (§ 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) tr. řádu).
50. Důkazy provedenými okresním soudem bylo totiž nesporně prokázáno, že obžalovaný jednal tak, že úmyslně, a to nejméně v úmyslu nepřímém trestný čin spáchat podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jednáním popsaným ve výrokové části tohoto rozsudku způsobil obecné nebezpečí tím, že vydal lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví tím, že se dopustil nebezpečného jednání a současně jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, což odpovídá všem zákonným znakům skutkových podstat zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku a s odkazem na ustanovení § 14 odst. 3 tr. zákoníku a § 122 odst. 1, odst. 2, písm. i) tr. zákoníku zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Z uvedeného je tak zřejmé, že odvolací námitky státního zástupce proti právnímu hodnocení zjištěného skutkového děje okresním soudem byly odvolacím soudem posouzeny jako důvodné, když byl shledán správným jeho právní názor vyjádřený již v podané obžalobě.
51. K tomu pak krajský soud dodává, že byl shledán možným i jednočinný souběh uvedených trestných činů, a to proto, že objekty těchto trestných činů jsou odlišné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

52. Objektem trestného činu obecného ohrožení podle § 272 tr. zákoníku je zájem na ochraně života nebo zdraví lidí anebo zájem na ochraně cizího majetku. Tyto chráněné zájmy nemusí být obecně nebezpečným jednáním ohroženy všechny, i když tomu tak zpravidla bývá. Postačí i ohrožení nebo porušení jen jednoho z uvedených zájmů. Objektivní stránka je představována jednáním pachatele, který obecně nebezpečí způsobí, zvýší anebo ztíží jeho odvrácení nebo zmírnění, kdy v přezkoumávané věci jde o jde o takového pachatele, který sám obecně ohrožení způsobil. Naproti tomu objektem trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 tr. zákoníku je zájem toliko na ochraně lidského zdraví (fyzického i psychického), tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Podle této skutkové podstaty je postihováno jednání pachatele, který úmyslně způsobí jiné osobě těžkou újmu na zdraví, již je stav záležející ve vážné poruše zdraví nebo jiném vážném onemocnění, která současně naplňuje některou z taxativně uvedených forem v § 122 odst. 2 písm. a) až i) tr. zákoníku. (ŠÁMAL, Pavel. § 145 [Těžké ublížení na zdraví]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1953, marg. č. 2.).
53. V této souvislosti lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího soudu, potvrzující tyto závěry, zejména na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2024, č. j. 8 Tdo 598/2024-616, z něhož vyplývá, že jednočinný souběh trestných činů podle § 272 tr. zákoníku a podle § 145 tr. zákoníku je přípustný, pokud těžká újma není pouze kvalifikačním následkem obecného ohrožení, ale samostatně přičitatelným individuálním útokem, neboť ustanovení § 272 tr. zákoníku pokrývá ohrožení neurčitého (většího) počtu osob, zatímco ustanovení § 145 konkrétní následek vůči konkrétním osobám. K tomu lze dodat, že i podle shora citované komentářové literatury je vyloučen jednočinný souběh trestného činu obecného ohrožení podle § 272 tr. zákoníku s poruchovými trestnými činy vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, zabití podle § 141 tr. zákoníku, vraždy novorozeného dítěte matkou podle § 142 tr. zákoníku, usmrcení z nedbalosti podle § 143 tr. zákoníku, ublížení na zdraví podle § 146 tr. zákoníku, ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 tr. zákoníku, pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 tr. zákoníku, nikoli však těžkého ublížení na zdraví podle § 145 tr. zákoníku.
54. Protože krajský soud rozhodl po zrušení napadeného rozsudku o vině obžalovaného, musel v návaznosti na to rozhodnout i o jeho potrestání a nově i v adhezním řízení o uplatněných nárocích poškozených na náhradu majetkové škody.
55. Nejprve je třeba uvést, že se obžalovaný dopustil dvou trestných činů, a proto musel krajský soud obžalovanému uložit úhrnný trest v intencích ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku, tedy podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. Tímto ustanovením je v přezkoumávané věci ustanovení § 145 odst. 1 tr. zákoníku, ohrožující obžalovaného trestem odnětí svobody na tři léta až deset let.
56. Jde-li pak o druh a výměru ukládaného trestu, přihlédl krajský soud k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédl k chování obžalovaného po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu, k jeho postoji k trestným činům v trestním řízení a také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Dále přihlédl k významu chráněného zájmu, který byl činem obžalovaného dotčen, způsobu provedení činu a jeho následkům, okolnostem, za kterých byl čin spáchán, osobě obžalovaného, míře jeho zavinění a jeho pohnutce. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry krajský soud rovněž přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem ve smyslu ustanovení § 41 a 42 tr. zákoníku, k době, která uplynula od spáchaní trestných činů a dospěl k závěru, že pro dosažení účelu trestu, tedy k tomu, aby došlo k ochraně společnosti před pachatelem trestných činů, zamezení mu v tom, aby znovu spáchal trestný čin a i k určitému výchovnému působení na pachatele trestných činů tak, aby se trestné činnosti již nedopouštěl, postačí, pokud bude obžalovaný potrestán trestem

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

- odnětí svobody, který bude vyměřen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, aniž by trest byl přímo navázán na jeho výkon. Obžalovaný se sice dopustil velmi společensky škodlivé trestné činnosti, k jejímuž spáchání se nedoznal a ani po činu neprojevil účinnou lítost nad spáchaným následkem, který se nijak nesnažil napravit škodlivý následek svého jednání, na druhou stranu je třeba přihlídnout k tomu, že k jeho trestné činnosti došlo již v roce 2022, tedy před delší dobou a v jeho případě jde o osobu trestně i přestupkově zachovalou, se zachovalým rodinným i pracovním zázemím, u níž lze důvodně předpokládat, že pouhou pohružkou výkonem uloženého trestu odnětí svobody bude dosaženo zmiňovaného účelu trestu. Proto byl obžalovanému uložen úhrnný trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby v intencích ustanovení § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Z uvedeného vyplývá, že požadavek státního zástupce, vyjádřený v podané obžalobě a jeho závěrečném návrhu v hlavním líčení na uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody nebyl odvolacím soudem vyslyšen, neboť by s ohledem na zjištění k osobě obžalovaného šlo o trest nepřiměřeně přísný, přičemž nelze odhlédnout ani od toho, že zákon výslovně stanoví, že tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější (§ 38 odst. 2 tr. zákoníku).
57. Výkon trestu byl pak obžalovanému podmíněně odložen, a to na nejdelší možnou zkušební dobu, zejména proto, aby se soud mohl v dostatečném časovém prostoru přesvědčit o tom, že si obžalovaný vzal s odsudku náležité ponaučení a došlo k jeho nápravě, k čemuž podle přesvědčení krajského soudu účinně přiměje uložení povinnosti obžalovanému, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu, kterou trestnými činy způsobil; ostatně zákonodárce v ustanovení § 82 odst. 4 tr. zákoníku mj. výslovně uvádí, že podmíněně odsouzenému soud zpravidla uloží, aby podle svých sil nahradil škodu nebo odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil, nebo aby vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem.
58. Krajský soud rovněž dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro uložení trestu zákazu činnosti obžalovanému. Podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku totiž soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností; trest zákazu činnosti spočívá v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje jiný právní předpis. Pokud tedy bylo obžalovanému vydáno živnostenské oprávnění, na základě něhož je oprávněn k výkonu přípravných, dokončovacích stavebních prací, specializované stavební činnosti, provádění staveb, jejich změn a odstraňování a stíhané trestné činnosti se dopustil právě v souvislosti s touto činností, je nanejvýš zřejmé, že zákonné podmínky pro uložení tohoto trestu byly splněny, neboť zejména s ohledem na charakter a značnou závažnost spáchané trestné činnosti je třeba, aby bylo ve výkon této činnosti obžalovanému účinně zabráněno. Výměru tohoto trestu volil krajský soud jen mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, činící 5 a půl roku, konkrétně v trvání 6 let, čím je vyjádřena právě potřeba delšího vyloučení obžalovaného z výkonu činnosti, při níž se dopustil stíhaných trestných činů. V tomto ohledu se krajský soud s rozhodnutím soudu okresního ztotožnil.
59. Souhlasit však nemůže s tím, jakým způsobem okresní soud přistoupil k potrestání obžalovaného peněžitým trestem. Nejen že odůvodnění tohoto výroku je pro svou strohost prakticky nepřezkoumatelné, ale v kombinaci s ostatními uloženými tresty postihuje obžalovaného nepřiměřeně přísně, nehledě na to, že okresní soud tímto svým výrokem porušil zákon. V tomto ohledu tedy odvolací soud přisvědčil odvolání obžalovaného o nepřiměřenosti uloženého trestu a peněžitý trest neuložil.
60. Okresní soud totiž přesvědčivě nevysvětlil, jak dospěl k závěru o nezbytnosti uložení peněžitě sankce, ani jak určil její výměru, neboť pouze uvedl, že při ukládání peněžitého trestu přihlédl k majetkovým poměrům obžalovaného, aniž by je blíže rozvedl. Přitom z obsahu předloženého

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

spisového materiálu krajský soud zjistil, že obžalovaný k těmto okolnostem při svém výslechu před policejním orgánem v roce 2024 uvedl, že je nemajetný a má čistý měsíční příjem 40 000 Kč. Policejní orgán pak provedl k jeho osobě povšechné finanční šetření, které okresní soud nikterak neaktualizoval a neměl tedy pro uložení peněžitého trestu náležitý důkazní podklad. Přitom zákon nejen v době rozhodování okresního soudu podmiňoval uložení peněžitého trestu jeho zřejmou dobytostí, na což navazuje i judikatura Nejvyššího soudu, který dovodil, že námitka zřejmé nedobytnosti uloženého peněžitého trestu odpovídá dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu v jeho první alternativě, tj. že byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští – viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2017, sp. zn. 7 Tdo 702/2017. Tento výrok okresního soudu byl tedy shledán vadným, a to i s přihlédnutím k tomu, že sám nalézací soud uložil obžalovanému trest zákazu činnosti v rozsahu živnostenského oprávnění obžalovaného, čímž mu de facto zamezil v dosavadním způsobu obživy, a tedy získání peněžních prostředků nejen na živobytí, ale i na úhradu uloženého peněžitého trestu, aniž by ověřil, že obžalovaný disponuje jiným postížitelným majetkem, který by mohl být určen pro výkon peněžitého trestu.

61. Jde-li pak o výrok adhezní, ztotožnil se krajský soud s výrokem nalézacího soudu o povinnosti obžalovaného nahradit poškozené zdravotní pojišťovně náklady, které vynaložila na léčení poškozeného [REDAKCE]. Tyto léčebné náklady totiž vznikly v příčinné souvislosti s trestnou činností obžalovaného, který je tak za jejich vznik zcela odpovědný. A protože se tato poškozená se svým nárokem na náhradu majetkové škody připojila k trestnímu řízení řádně a včas, tedy řádně doložila vynaložené náklady na léčení poškozeného ještě před zahájením dokazování, vyhověl krajský soud tomuto nároku a zavázal obžalovaného k povinnosti jejich náhrady v účtované výši.
62. Stejně se pak odvolací soud ztotožnil s i rozhodnutím okresního soudu, pokud poškozenou společnost LDM Group – Hailova s. r. o. odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť podle výsledku dokazování vskutku není pro takové rozhodnutí náležitý podklad. Tento poškozený proti adheznímu výroku odvolání nepodal, nicméně vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl zrušen jako celek, musel krajský soud rozhodnout i o tomto vzneseném nároku, přičemž z obsahu předloženého spisového materiálu zjistil, že tento poškozený svůj nárok na náhradu škody vskutku řádně neprokázal, když ani není zřejmé, jak jím tvrzená škoda měla vzniknout právě tomuto poškozenému v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, který má být podle dostupných podkladů jeho jednatelem. Proto je správný názor okresního soudu, že u tohoto poškozeného byly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 229 odst. 1 tr. řádu.
63. Již ne tak dobře si ovšem okresní soud počínal v případě rozhodnutí o vzneseném nároku poškozeného Město Příbram.
64. Okresní soud totiž měl podle přesvědčení krajského soudu pro přisudek náhrady škody dostatečný důkazní podklad. Je pravdou, že v přípravném řízení tento poškozený svůj včasný nárok na náhradu škody podložil nedostatečným způsobem, totiž pouhými počítačovými sjetinami o vykonaných jízdách vozidel městské hromadné dopravy pro objízdné trase, nicméně poté, co v řízení před soudem došlo k zastoupení poškozeného zmocněncem, došlo i k řádnému doložení vzneseného nároku na náhradu majetkové škody, stejně jako k odůvodnění, proč tento poškozený nemůže nést spoluzavinění za vznik škody, o němž hovořil okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Je tak možno zopakovat, že stavební úřad je správním orgánem vykonávající státní správu v přenesené působnosti. Z hlediska správního řízení (např. odvolání, dohled) pak za jeho činnost odpovídá krajský úřad, který je nadřízeným správním orgánem i stavebních úřadů (arg. nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad - § 178 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. „správní řád“), systémově a metodicky pak Ministerstvo pro místní rozvoj. Tento poškozený jako územní samosprávný celek tedy za rozhodovací činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

stavebního úřadu neodpovídá, když odpovědnost za výkon státní správy má v tomto ohledu stát, nikoliv město jako samosprávný celek, které ani nemůže nijak zasahovat do rozhodovací činnosti stavebního úřadu, byť by i šlo o orgán městského úřadu města. Stejně tak lze souhlasit s tím, že tento poškozený nemůže z povahy věci ovlivnit, jak si obžalovaný počítá při provádění stavebních prací, zejména pokud postupuje tak, jak zjistil okresní soud v provedeném dokazování. Stejně tak krajský soud souhlasí s argumentací poškozeného o tom, že pokud by nebylo shora popsání jednání obžalovaného, nedošlo by k pádu budovy, nebyla by následně ulice [redacted] uzavřena, vozidla MHD by nemusela jezdit objízdou trasou a poškozený by v konečném důsledku nemusel platit navýšené platby dopravy.

65. Pokud byly splněny všechny zákonné podmínky pro přisudek náhrady majetkové škody, tedy že soud rozhodl odsuzujícím rozsudkem, škoda byla způsobena v příčinné souvislosti s tím skutkem vykazujícím znaky trestného činu, jehož spácháním byl obžalovaný uznán vinným, o náhradě škody lze vzhledem k jejich povaze rozhodovat v adhezním řízení, uplatněný nárok poškozeného má podklad v příslušných hmotněprávních předpisech upravujících náhradu škody, přičemž v trestním řízení nesporně byla dostatečně prokázána výše tohoto nároku i odpovědnost obžalovaného za škodu a není zákonná překážka, která brání rozhodnutí o uplatněném nároku na náhradu škody, byl okresní soud povinen spolu s výrokem o vině rozhodnout též o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody, a tedy nesměl zbytečně odkazovat poškozeného s uplatněným nárokem na občanskoprávní nebo jiné řízení (PŮRY, František. § 228 [Náhrada škody nebo nemajetkové újmy, vydání bezdůvodného obohacení]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2835.). Za této situace tedy krajský soud musel napravit toto pochybení okresního soudu a na podkladě výroku o vině a zjištění o odpovědnosti obžalovaného za vznik poškozeným řádně vyčíslené škody zavázal obžalovaného i k povinnosti této nesporně prokázané majetkové škody.
66. Závěrem krajský soud shrnuje, že odvolání obžalovaného bylo shledáno důvodným toliko v části týkající se výroku o peněžitém trestu, odvolání státního zástupce a poškozeného Město Příbram byla shledána důvodným zcela. Proto krajský soud ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek jako celek zrušil a nově rozhodl sám tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku **je** možno podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 13. května 2026

JUDr. Tomáš Jureček v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková